

1964's bedste

Fransk og amerikansk film gav os de største oplevelser i biografen i 1964. Kærligheden og virkeligheden var under følsom observation i *Truffauts* „Silkehud“, *Godards* „Den lille soldat“ og „Jeg elskede dig i går“, i *Resnais'* hidtil bedste, „Muriel“, og i *Jacques Demys* skønne „Pigen med paraplyerne“. Spændvidden i amerikansk film demonstreredes af dens største unge begavelse *Stanley Kubrick* i den geniale fantasi „Dr. Strangelove“ og af de gamle mestre *Hitchcock* med „Marnie“ og *Hawks* med „Ude med snøren“. *George Cukor* kom atter i focus med sin perfekte udgave af „My Fair Lady“, mens vi af *Ford* måtte nøjes med „Kaptajnen, sergenten og Charmaine“ fra 1952. Komikken repræsenteredes livsaligt af *Jerry Lewis* i hans egen „Jerry som den skøre professor“, og under *Tashlins* instruktion i destruktionsfarcen „Hvem passer butikken?“. Den nye amerikanske komedie kunne betragtes i suveræn udfoldelse i *Blake Edwards'* raffinerede „Den lyserøde panter“.

Men selv mellem disse højdepunkter har man ikke haft grund til at kede sig. Amerikansk film fortsatte sin spændende udforskning af det politiske klima i *John Frankenheimers* „Syv dage i maj“, og *Frankenheimer* vender forhåbentlig tilbage til Amerika efter sin svagere europæiske „Toget“. *Roger Corman* var modig i den ujævne „Lynchning“ og „Den utæmmelige“ var *Martin Ritts* mest vellykkede film i lang tid. *John Huston* synes i færd med at finde melodien igen i den acceptable *Freud*-popularisering „Hemmelige lidenskaber“ og i den overlegent spillede *Tennessee Williams*-film „Fanget i natten“. *Williams* blev også gjort fængslende i *George Roy Hills* udgave af den bitre komedie, „Vildfaren i Paradis“. Og *Minnellis* „De fire ryttere“ var ikke uden momenter af visuel grandeur, ligesom *Kazans* „Amerika Amerika“ havde fremragende øjeblikke. *Robert Parrish* interesserede i sin første helt personlige film „På fransk facon“. Der arbejdedes med musicalformen i *George Sidneys* livskraftige „Bye Bye Birdie“ og i *Morton da Costas* kønt nostalgiske „The Music Man“. *Stanley Donen* forblev sikkert i komedien med *Hitchcock* i adnen „Tre mand frem for en enke“, og den amerikanske komedie dyrkede underholdende i *Michael Gordons* *Doris Day*-film „Hjælp, jeg har to koner“ og i *David Swifts* „Lån mig din mand“ med eksperten i realistisk komedie *Jack Lemmon*.

Nye franske: *Pierre Etaix* i „Den uheldige frier“, den opfindsomme *Claude Lelouch* med „Signalementet“, *Truffaut*-protegeen *Claude de Givray* med „Eddie gi'r den gas“. *Robert Enrico* skildrede sympatisk hverdags-parisere i „Ta' livet let“, og endelig lærte vi *Jean-Pierre Melville* at kende i „Døden giver ikke kredit“.

Den væsentligste film fra England var *Loseys* „Snylteren“, den mest levende *Richard Lesters* „En hård dags nat“. Hverdagsrealismen fik vi i *Tony Richardsons* „Sejr eller nederlag“, der reddedes af *Tom Courtenay*, som også var det fængslende centrum i *John Schlesingers* „Billy løgneren“. *Clive Donner* oversatte trofast *Pinter* i „Den mærkelige gæst“, men var mere sig selv i den lystige „Kun det bedste“.

Af andre lande stod Sverige bedst med de to *Bergman*-hovedværker „Lys i mørket“ og „Stilheden“, og mødet med *Bo Widerberg* i „Barnevognen“ og „Ravnekvarteret“ var bevægende.

Italien er stadig for slet repræsenteret herhjemme, men vi fik da *Marco Ferreris* bitre erotiske tragi-komedie „Ægtesengen“, og *Nino Manfredis* episode i „Erotica“ var ikke ueffen.

Wolfgang Staudte sendte os fra Tyskland den noget bastant satiriske „Byen uden mænd“, og man ville gerne have byttet *Masaki Kobayashis* demonstrative „Harakiri“ med nogle af de japanske mesterværker, vi stadig har til gode. Derimod var det godt, at *Sergei Samsonovs* „Cikaden“, én af halvtredsernes bedste russiske film, kom ud i biografene.

Øg dansk film? „Paradis retur“, „Selvmordsskolen“, „Tine“ og „To“, i tilbageblik besynderligt ens, kedelige og diffuse udtryk for dansk emotionel defaultisme.